

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΓΕΝΕΘΛΙΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Κυριακὴν, 6^η/19^η Σεπτεμβρίου 2021, ἐωρτάσθη προεορτίως διὰ λόγους ποιμαντικούς ἡ ἐορτὴ τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου, ἡ ἐορταζομένη ἀκριβῶς τὴν 8^η Σεπτεμβρίου ἐκάστου ἔτους εἰς τὸν πρὸς τιμὴν τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου Ἱερὸν Ναὸν αὐτῆς εἰς τὴν Κωμόπολιν τῆς Μπετζάλλας, πλησιόχωρον τῆς Βηθλεέμ.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν αὐτὴν ἡ Ἐκκλησία δοξάζει τὸν Θεόν, διότι ἐχάρισεν εἰς τοὺς Θεοπάτορας Ἰωακείμ καὶ Ἄνναν, ἀτέκνους τό πρὶν, τὴν Μαρίαν ὡς καρπὸν κοιλίας, ἐκ τῆς ὁποίας προῆλθε κατὰ σάρκα ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ἡ Ἐκκλησία μετὰ χαρᾶς ψάλλει ὅτι «Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα ἐκ φθορᾶς τοῦ θανάτου ἠλευθερώθησαν, ἄχραντε, ἐν τῇ ἀγίᾳ γεννήσει σου», καὶ «ἡ στεῖρα τίκτει τὴν Θεοτόκον καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν».

Διὰ τὴν χαρμόσουν ἐορτὴν ταύτην προεξῆρξεν εἰς τὸν ὡς ἄνω περικαλλῆ Ναὸν τῆς πόλεως Μπετζάλλας ὁ Πατήρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τῶν Ἀρχιερέων Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων ὡς τοῦ Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου, τῶν Πρεσβυτέρων τῆς Κοινότητος π. Παύλου, π. Ἰωσήφ καὶ π. Ἡλία, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου, ψάλλοντος τοῦ κ. Νιδάλ μετὰ τῆς χορωδίας καὶ μετέχοντος πανδήμου λαοῦ τῆς πόλεως, παρουσίᾳ τοῦ Ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰγνατίου καὶ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

“Ἀγάλλεται τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης σήμερον ἐν τῇ Γεννήσει σου, Κόρη Θεοτόκε Μαρία, καὶ ἀπειρόγαμε νύμφη· ἐν ἧ καὶ τῶν φυσάντων σε τό λυπηρόν διέλυσας, τῆς ἀτεκνίας ὄνειδος καὶ τῆς Προμήτορος Εὐας, τὴν ἐν τῷ τίκτειν κατάραν”, ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία εὐφραίνεται καὶ ἀγάλλεται μετὰ τῶν ἀγίων Προφητῶν, Ἀποστόλων, Μαρτύρων, Ὑσίων καὶ Δικαίων ἐπὶ τῷ θείῳ Γενεθλίῳ σήμερον τῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Μητρός. Διό καὶ ἡμεῖς συνήχθημεν ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ Ναῷ, ἵνα εὐχαριστιακῶς τιμήσωμεν τὴν γενομένην Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

“Σκιρτάτω ἡ φύσις, λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἡ γὰρ ἀμνάς τίκτεται, ἐξ ἧς ὁ ποιμὴν περιβάλλεται τό πρόβατον καὶ τοὺς χιτῶνας διαρρήξει τῆς πάλαι νεκρώσεως. Χορευέτω παρθενία, ὅτι ἐτέχθη κατὰ τὸν Ἡσαΐαν παρθένος, ἥτις ἐν γαστρί ἔξει καὶ τέξεται υἱόν καὶ καλέσουσι τό ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ, τουτέστιν “μεθ’ ἡμῶν ὁ θεός”, (Ἠσ. 7,14) [Καὶ ἀπλούστερον· Ἄς σκιρτήσῃ ἡ

φύσις· διότι γεννᾶται ἡ ἀμνάδα καί ἀπ' αὐτὴν ὁ ποιμένος θά ντυθεῖ ὡς φόρεμα τό πρόβατον καί θά σπάσει τοὺς χιτῶνας τῆς παλαιᾶς νεκρώσεως. Ἄς χορεύει ἡ παρθενία, διότι, ὅπως λέγει ὁ Ἡσαΐας, γεννήθηκε Παρθένος, ἡ ὁποία θά συλλάβει καί θά γεννήσει Υἱόν καί θά τόν ὀνομάσουν Ἐμμανουήλ, δηλαδή «ὁ θεὸς εἶναι μαζί μας».

Ὁ ποιμὴν δέ, ὅστις περιβαλεῖται τό πρόβατον καί τοὺς χιτῶνας διαρρήξει τῆς πάλαι νεκρώσεως, δέν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τόν θεόν Λόγον, τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ ὁποῖος “δι’ ἡμᾶς ἐπτώχευσεν πλούσιος ὢν, ἵνα ὑμεῖς τῇ Ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτήσητε”, (Β΄ Κορ. 8,9), κηρύττει ὁ θεὸς Παῦλος.

Ἑρμηνεύοντες τοὺς Παυλείους τούτους λόγους, ὁ μὲν Ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει: “Πλοῦτον δέ ἐνταῦθα φησί [ὁ Παῦλος] τὴν γνῶσιν τοῦ μυστηρίου τῆς εὐσεβείας, τὸν τῶν ἀμαρτημάτων καθαρισμόν, τὴν δικαιοσύνην, τὸν Ἀγιασμόν, τὰ μύρια, ἅπερ ἡμῶν παρέσχε ἀγαθὰ καί μέλλει παρέχειν”. Ὁ δέ Ζυγαβηνὸς λέγει: “τόν πλοῦτον τῆς κατὰ χάριν θεώσεως”.

Ἡ ἐξ Ἰωακείμ καί Ἄννης γέννησις τῆς ἀγνῆς θεοτόκου Μαρίας, ἀνέτρεψε ἐν τῷ τόκῳ αὐτῆς, τὴν ἐκ τοῦ Ἀδάμ καί τῆς Εὕας διαδοθεῖσαν εἰς τό ἀνθρώπινον γένος κατάραν. Διό καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς λέγει: “Ἐπὶ σοί θεοτόκε ἀειπάρθενε καί φύσις καινοτομεῖται καί χρόνος”.

Τοῦτο σημαίνει, ὅτι τόσον ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ὅσον καί ὁ χρόνος ἀνακαινίζονται ἐν τῷ προσώπῳ τῆς θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, διότι ἐξ αὐτῆς ἀνέτειλεν εἰς τόν κόσμον τό φῶς τῆς δικαιοσύνης, δηλονότι ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, ὁ Χριστός. “Ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας”, (Β΄ Κορ. 6,2), λέγει Κύριος. Περί δέ τῆς σωτηρίας ταύτης ἐξεζήτησαν καί ἐξηρεύνησαν προφηταί οἱ περὶ τῆς ὑμᾶς χάριτος προφητεύσαντες”, (Α΄ Πέτρ. 1,10), κηρύττει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος.

Ὅντως, οἱ λόγοι τῶν προφητῶν ἐξεπληρώθησαν εἰς τοὺς δικαίους τοῦ θεοῦ Ἰωακείμ καί Ἄνναν, τῶν ὁποίων τὴν δέησιν εἰσήκουσεν ὁ Κύριος, χαρίζοντάς τους τὴν Παρθένον Μαρίαν ὡς λύτρον λαμπρόν καί μέγαλον ἀντὶ τῆς Εὕας, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: “Καί γε ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτῶν [Ἰωακείμ καί Ἄννης], δούς τὴν Κυριώνυμον Μαρίαν λύτρον οὕτως ἀγλαόν καί μεγαλοφυές ἀντὶ τῆς Εὕας. θυγάτηρ ἱάμα μητρικόν γεγένηται: τόν νέον φύραμα τῆς θείας ἀναπλάσεως, ἡ παναγία ἀπαρχὴ τοῦ γένους, ἡ ρίζα τοῦ θεοφράστου κλάδου, τό τοῦ προπάτορος ἀγαλλίαμα”. [Καί ἀπλούστερον· καί ὁ Κύριος εἰσήκουσε τῆς δεήσεως αὐτῶν, δίνοντας τὴν Μαρίαν ποῦ ἔχει τό ὄνομα τοῦ Κυρίου, λύτρον τόσον λαμπρόν καί τόσο μέγαλον ἀντὶ τῆς Εὕας. Ἡ θυγάτηρ θά γίνῃ ἡ θεραπεία τῆς μητέρας, ἡ νέα ζύμη τῆς θείας ἀναπλάσεως, ἡ ρίζα τοῦ θεορρήτου κλαδιοῦ, ἡ ἀγαλλίασις τοῦ προπάτορος].

Τό ἱερόν τοῦτο γεγονὸς τῆς Γεννήσεως τῆς θεοτόκου τιμᾶται ἰδιαιτέρως ὑπὸ τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας. Καί τοῦτο διότι, ἡ Παναγία μήτηρ τοῦ θεοῦ ἀποτελεῖ τὴν ἐν Χριστῷ ἀπαρχὴν τοῦ γένους ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων καί διὰ τῶν Χριστιανῶν ἐκ τῶν ἀγνῶν αὐτῆς αἱμάτων ἐσωματώθη ὁ θεὸς Λόγος καί ἐγένετο σὰρξ, (Ἰωάν. 1,14).

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων ἐνσάρκωσις καί ἐνανθρώπησις τοῦ θεοῦ Λόγου ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἀπετέλεσε “τό νέον φύραμα τῆς θείας ἀναπλάσεως”, ὡς διδάσκει καί ὁ Μέγας Ἀθανάσιος: “Ἐν τῷ ἐνιαιῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, τῇ ἀφάτῃ ἐπαφῇ καί ἐνώσει αὐτῆς μετὰ τῆς θείας

τοῦ Σωτῆρος φύσεως, ἀποβάλλει πᾶσαν τήν ἀπό τοῦ Προπάτορος Ἀδάμ ρυεῖσαν τῆς φύσεως κάκωσιν καί μεταπλάττεται ἄνωθεν τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ πυρός τῆς θείας τοῦ Λόγου φύσεως, εἰς νέαν ἔνθεον καί αἰώνιαν ὑπαρξιν”.

Ἰδοὺ λοιπόν ἡ συμβολή τῆς Παναγίας καί καθαρωτάτης Παρθένου Μαρίας εἰς τό μέγα μυστήριον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων. Ἰδοὺ καί πάλιν διὰ τί ὁ Θεοπέσιος Ἀπόστολος Παῦλος κηρύττει λέγων: “εἰ δέ ἡ ἀπαρχή Ἁγία καί τό φύραμα· καί εἰ ἡ ρίζα ἁγία καί οἱ κλάδοι” (Ρωμ. 11-16). Καί ἰδοὺ διὰ τί ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας βοᾷ καί λέγει: “Ἡ γέννησίς σου Θεοτόκε χαράν ἐμήνυσε πάση τῇ οἰκουμένῃ. Ἐκ σοῦ γάρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, καί λύσας τήν κατάραν, ἔδωκε τήν εὐλογίαν, καί καταργήσας τόν θάνατον, ἔδωρήσατο ἡμῖν ζωήν τήν αἰώνιον”.

Καί ἡ μέν γέννησις τῆς Θεοτόκου ἐμήνυσε τῇ οἰκουμένῃ τό μήνυμα τῆς χαρᾶς τῆς σωτηρίας, ὁ δέ χαιρετισμός ὑπό τοῦ ἀγγέλου Γαβριήλ: “χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετά σοῦ· εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξίν”, ἐπεσφράγισε τό σωτηριῶδες μήνυμα τῆς λύσεως τῆς κατάρας τῶν προπατόρων ἀφ’ ἐνός καί τήν κατάργησιν τοῦ θανάτου τῆς φθορᾶς δηλονότι τῆς ἁμαρτίας ἐν τῷ θανάτῳ τοῦ Χριστοῦ, ἀφ’ ἐτέρου.

Αὐτό τοῦτο τό Εὐαγγέλιον τῆς χαρᾶς, τῆς εὐλογίας καί τοῦ Ἀγιασμοῦ ἀλλά καί τήν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τά θεῖα καί θαυμαστά ταῦτα δῶρα, ἅτινα κατέχει ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία καλούμεθα διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, ἵνα ἀποθησαυρίσωμεν εἰς τάς καρδίας ἡμῶν.

Μετά δέ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ ἀναφωνήσωμεν τῇ Θεοτόκῃ: “Χαῖρε λυχνία τό χρυσοῦν τῆς παρθενίας σκεῦος καί εὐρίζον, οὔ θρυαλλίς ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος καί ἔλαιον τό ἐξ ἀχράντων σαρκῶν ληφθέν σῶμα ἅγιον, ἐξ ὧν φῶς Χριστός τό ἀνεπίδυτον, ἡ τοῖς ἐν σκότει καί σκιᾷ θανάτου καθημένοις τήν αἴδιον ζωήν πυράψασα” Καί ἀπλούστερον: “Χαῖρε λυχνία, τό σκεῦος τό χρυσό καί βαθύρριζο, πού φυτίλι του εἶναι ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος καί λάδι τό σῶμα τό ἅγιον πού πῆρε ἀπό τίς ἀγνές σου σάρκες καί ἀπό αὐτές ἦρθε ὁ Χριστός τό φῶς τό ἀβασίλευτον, σύ πού ἄναψες τήν αἰώνια ζωή σέ ὅσους ἐκάθηντο εἰς τό σκότος καί τήν σκιά τοῦ θανάτου. Ἀμήν. Ἐτη πολλά καί εὐλογημένα καί ὑγιεινά”.

Ἠκολούθησε μεσημβρινή τράπεζα, παρατεθεῖσα ὑπό τοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητος, ἐν ᾗ ὁ Μακαριώτατος καί πάλιν προσεφώνησεν ὡς ἔπεται:

“Πέπεισμαι γάρ ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζωή οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχαί οὔτε δυνάμεις οὔτε ἐνεστῶτα οὔτε μέλλοντα οὔτε ὕψωμα οὔτε βάθος οὔτε τις κτίσις ἐτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν”, κηρύττει ὁ Θεῖος Παῦλος.

Ἀγαπητοί ἀδελφοί,

Ἡ σημερινή ἐορτή τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου εἶναι κατ’ οὐσίαν ἐορτή τῆς ἀπείρου ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τό πλάσμα Αὐτοῦ, τόν ἄνθρωπον, τόν ὅποιον ἐποίησε κατ’ εἰκόνα καί καθ’ ὁμοίωσιν Αὐτοῦ.

Τήν θείαν ταύτην ἀγάπην κηρύττει καί ὁμολογεῖ ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία κατὰ τήν λειτουργικὴν καί εὐχαριστιακὴν πρᾶξιν αὐτῆς, καθ’ ἣν κλῆρος καί λαός γινόμεθα κοινωνοί τοῦ σώματος καί τοῦ αἵματος τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἡνωμένοι ἐν τῷ Πνεύματι Αὐτοῦ.

Τὴν ἐνότητα ταύτην διεφύλαξε καὶ διαφυλάττει διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, δηλονότι τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, ἀκούουσα εἰς τό παράγγελμα τοῦ Ἱερωτάτου Παύλου λέγοντος: “Σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης”, (Ἐφ. 4,3).

Τὸν σύνδεσμον τοῦτον τῆς εἰρήνης μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ἀνεκαίνισεν ἡμῖν τό μέγα γεγονός τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τὴν ὁποίαν καὶ εὐγνωμόνως τιμῶμεν σήμερον καὶ εὐσεβοφρόνως παρακαλοῦμεν, ἵνα σκεπάζῃ καὶ παραμυθῇ πάντας τοὺς μεγαλύνοντας καὶ ὑμνοῦντας Αὐτήν.

Ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καλούμεθα, ἵνα ἀφορῶμεν εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν, (Ἑβρ. 12, 2), τὸν Υἱόν καὶ Θεόν τῆς ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας. Ἀμήν. Εἰς ὑγιεῖαν πάντων ἡμῶν”.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς